

бравилъ, или пъкъ е незнайль, че Ботевъ, като ученикъ, както въ Калоферското училище, така и въ Одесската класическа гимназия, е билъ единъ отъ най-невнимателнитѣ ученици, единъ отъ най-разсѣянитѣ слушатели на учителската рѣчь. Нѣщо повече отъ разсѣянъ и невнимателенъ . . . той е билъ *класенъ мечтателъ*, ако позволява българския языкъ, така да се изразимъ. Биографа не се е възползувалъ напълно отъ случая, че Ботевъ е още ученикъ, та като такъвъ, да проведе паралелъ между него и Байрона, между него и Лермонтови. Байронъ и Лермонтовъ сж били почти сжщитѣ ви ро глави-ученица, почти сжщитѣ разсѣяни и невнимателни слушатели на учителската рѣчь, почти сжщитѣ проказници въ учебната стая, почти сжщитѣ *класни мечтатели*: юношеското имъ въображение ги е носило на силнитѣ си крила по нѣкакви си невидени и нечувани области на идеалния животъ; почти сжщитѣ ученически илюзии сж пълнили ученическото въображение и на Ботева-ученикъ. Че Ботевъ е билъ *класенъ мечтателъ*, това се потвърждава отъ слѣдующия фактъ, съобщенъ намъ лично отъ самага Ботева. Ведижъ баща му давалъ урокъ отъ географията; ако не ни лъже паметъта, урока билъ за *Везувий* и *Етна*. До извѣстно врѣме ученика Христо слушалъ учителя си баща и неусѣтно за самага него (ученика), вниманието му било прѣнесено и приковано върху картината, която неговото пѣргаво и ученическо въображение на бързо нарисувало — картината: какъ *Мара-Гидикъ* (балкански връхъ) се откъсналъ отъ Стара-планина, потърколилъ се къмъ Калоферъ, и когато се приближилъ до градеца да го смаже, той извикалъ въ класъ въ врѣме на урока: „бѣгай татко, бѣгайте и вие дѣтца, че сме смазани до единъ“. Разбира се, бащата прѣподавателъ, като разбралъ защо сина ученикъ е извикалъ силно и търтилъ да бѣга отъ класъ на вѣнъ, далъ му е нѣколко плѣсници, като придружилъ учителскитѣ си плѣсници съ думитѣ: „трѣбва съ прѣчка да ти се прибере вниманието отъ Мара-гидишкитѣ върхове“. Почти такава сцена се е случила съ Ботева и въ Одесската гимназия. Расказва Георги Смиловъ слѣдующето: учителя на словесността, заедно съ цѣлия класъ, прави разборъ на единъ отъ Гоголевскитѣ типове. Гимназиста-скандалистъ, Христо Ботевъ, се замечталъ въ класъ, оглушалъ за всичко, що се е расказвало въ врѣме на урока, и когато едно отъ русначетата се напѣргало да отговори на учителя си, то *скандалиста* се изсмѣлъ съ високъ гласъ и плѣсналъ съ рѣце. Причината на това е била, че въображението на мечтателя-гимназистъ си е нарисувало сцената: какъ калеко *Миташа* (една отъ многото калоферски оригиналности) възсѣдналъ Хаджи-Недѣлча (калоферски чорбаджия), прѣпуска го по главната калоферска улица, прави фокуси на чорбаджийскитѣ му плѣщи, кукурига като пѣтелъ, лае, като куче и произвежда нецензурни звукове по адреса на калоферскитѣ чорбаджии. Разбира се, че за тази му постѣпка послѣдвало съответствующе наказание, съгласно училищния дисциплинаренъ правилникъ. Горнитѣ два факта съобщихме съ цѣлъ да отбѣлжимъ тази прѣобладающа черта, която е обща между Байрона, Лермонтова и Ботева въ тѣхния ученически животъ. Наричаме ги „*класни мечтатели*“ и тримата, защото и тримата носятъ единъ и